

Hønen Ellinor

Landet med de mange sjæle og landet
Jyde hvor de havde så store fødder

Der var engang et land. I landet boede en masse sjæle. De var så mange, at de boede stablet ovenpå hinanden og helt tæt ved siden af hinanden. De nederste sjæle kunne slet ikke se himlen, så højt var de stablet oven på hinanden. De var så tæt stablet, at alle kunne høre, når de andre slog en prut. Dog kendte de ikke hinanden. Det var noget sært noget.

I landet med Sjælene gik folk rundt med lytte lapper i ørerne. De gik alle sammen med dem. Måske for at undgå, at høre de andre prutte. Eller også var det noget helt andet? Måske de bedre kunne finde sig selv, når de proppede ørerne til, hvem ved? De var jo så mange derovre. I landet med de mange sjæle. Sjælelandet hed det.

Et enkelt sted i landet med sjælene i en kæmpe stor dal, der kunne de se himlen. Dalen hed KOKKE, fordi der spankulerede så mange kokke rundt og så vigtige ud. Resten der boede i KOKKE var bare høns.

Der boede især en høne, hun var blevet gammel, havde nogle lange ben, hun løb rundt på. Hun hed Ellinor. Man kunne dog se, hun var gammel, fjerene var helt grå og ryggen helt rund.

Hun var meget nysgerrig. Hendes øjne så alt, så så skarpt. Men ørerne var helt forkerte. Hun kunne ikke få lytte lapperne til at sidde fast i ørerne, derfor hørte hun ikke godt. Det kunne jo også være, hun havde hørt alt, som var værd at høre på. Så gider man nok ikke høre mere. Hvem ved?

Denne gamle høne var blevet grundig træt af dalen Kokke. Hun behøvede at se en anden hønsegård, end den hun plejede. Hun drog på vandring på sine lange ben.

Hun vandrede over moser over enge, over marker, gennem skove, og til sidst sejlede hun på vandet. Da hun havde gået i mange dage, kommer hun til et andet land. Jyde hed det, landet.

Der taler de så mærkeligt, at den gamle høne ikke helt forstod, hvad de sagde. Måske fordi hun ikke hørte så godt.

Noget var meget mærkeligt i landet Jyde, de boede så langt fra hinanden. Syntes Ellinor.

Her var ingen stablet oven på og ved siden af hinanden. De kunne slå en prut, uden alle kunne høre det. Der var også noget andet mærkeligt med dem. De havde så voldsomt store fødder.

Hvorfor mon de havde det? De der høns i Jyde landet.

De havde fået så store fødder, fordi her var intet til at klemme dem sammen. Altså fødderne. Her var højt til himlen, de andre og intet til at klemme fødderne. De står så godt fast på jorden i hele Jyde landet. Ikke så mærkeligt med sådan nogle store fødder.

Det var da klart, de måtte bo så langt fra hinanden. De behøvede en hel masse mere jord at gå på. Ellers ville de gå og træde hinanden over tærne hele tiden. Der er sandelig ikke noget, som gør høns så vrede, som det at blive trådt over tærne.

Hønen Ellinor var nået til en anden hønsegård i Jyde landet. Langt ude på landet ved vandet. I landet med hønsene med de store fødder.

ÅHHH, der var rart at være. Der var plads til fødderne. Også Ellinors, selvom de var små, men hun havde sine lange ben og kunne skræve over de andres fødder, hvis de andre kom for tæt på.

Så ingen trådte hinanden over tærne. Der i Jyde landet.

Der var mange høns i hønsegården.

I hønsegården underholdt de hinanden. Når de havde spist den dejlige mad, var mætte og trætte, så dansede de og fortalte godnat historier.

De sov så godt efter en god historie.

Hønen Ellinor fortalte en aften:

“Der var engang en mand og en kone, som boede i et lille fiskerhus ved havet. De ønskede sig sådan en datter. Selvom de ventede længe, kom der ingen datter til dem.

En dag kommer manden hjem fra havet. Han havde fisket fisk. Han siger stolt til konen:

“Se, hvad jeg har fanget, den skal være vores datter. Er den ikke smuk?”

Manden plumpede fisken i et akvarium. Han satte akvariet i en hundekurv i et hjørne af stuen. Manden og konen var så glade, nu havde de fået deres datter. De gav hende mad, drikke havde hun jo. De legede med hende og var så tilpasse. Nu havde de fået en datter. Hver aften tog de deres pæne tøj på, og sad og så på deres datter Ellinor. Manden havde ikke taget nettet af fisken, det var en torsk, han mente at have bedre styr på den i nettet.

De kaldte hende Anette. Det, fordi hun som lille, hele tiden råbte: Nettet af, Nettet af, Nettet af.

Sådan kom hun til at hedde Anette, den torsk.

MEN....

Anette voksede, nettet strammede mere og mere om hendes krop, akvariet strammede også. Hun havde ikke megen plads, at røre sig på.

Som tiden gik tog hunden Henry Hønsehøg sin kurv tilbage, den ville han have igen.

Manden ser en dag, at Anette ikke havde meget vand at være i. Han tænker, jeg må hellere finde noget større vand til Anette.

Han bærer hende ud til en lille sø med brakvand. Brakvand er sådan noget vand, som står helt stille og er helt mørkt. Det kan også lugte fælt.

Da Anette bliver smidt i vandet, ser hun intet. Der er så mørkt dernede. Anettes øjne vænnede sig til mørket, men så hun ser en fisk komme mod sig.

“Goddag,” siger den. “Jeg hedder Svend Brasen, skal vi svømme lidt sammen?”

Jo, det ville Anette godt, det var rart ikke at være alene i det mørke vand.

De svømmede ved siden af hinanden og hyggede sig ved det. Svend Brasen talte ikke meget, Anette kedede sig som tiden gik.

Sådan går der mange dage.

En dag så Anette, at der i den anden ende af søen var et udløb, et sted, hvor vandet løb videre ud af søen med brakvand. Løb et andet sted hen.

Hun spurgte Svend Brasen: "Vil du med og se, hvad der er ved udløbet?"

Næh, tak, Svend Brasen, havde det godt, hvor han var. Han ville ikke med. Han ville lige tage sig en middags lur.

Anette svømmede hen til udløbet, medens Svend sov middagslur. Hun måtte se, hvor vandet førte hen. Hun svømmede i det lille vand, mavede sig gennem siv og andet grønt i rigtig lang tid.

Til sidst efter møje og stor anstrengelse kom hun ud til havet. Der løb vandet hen.

NÆH, så skønt der var. En kæmpe stor himmel, høje bølger, frisk vand og glæde. Hun ser en delfin øverst på bølgetoppen.

Den leger, ler og springer rundt i vandet på bølgerne. Slår sin krølle på halen og smiler. Det gør delfiner. Smiler.

Anette vil være med, og de legede og fjantede på de høje bølger. Se, det var noget Anette kunne lide. Delfinen hed DE LUXE.

NÆH, så skønt der var.

Anette vil være med, og de legede og fjantede på de høje bølger. Han var en rigtig delfin. Det var han. Der var også andre delfiner, men DE LUXE var den sødeste. Syntes Anette.

Sådan går der mange dage.

Delfinen DE LUXE og Anette, den torsk, levede sammen i mange år i fryd, leg og glæde.

Se, det var historien om Anette, den torsk og delfinen DE LUXE.

Anette besøgte ikke manden og konen mere, hun skulle ikke i nettet igen."

Se, det var hønen Ellinors fortælling. Hønen Ellinor var blevet ganske træt af at fortælle. Hun tog sig en lur ind imellem.

En dag ville hun hjem igen. Til landet med alle sjælene.

Hun sejlede over vandet og spadserede på sine lange ben, hele vejen hjem til dalen med alle kokkene. Måske var hun glad for, at se hønsene igen.

Hvem ved. Det hønsene i Kokke, havde talt meget om og ikke forstået, var hvor hun havde været henne. Hende Ellinor.

Hønen Ellinor vidste det dog.

Hun havde været i en anden hønsegård i landet Jyde, hvor de havde så store fødder. Den hønsegård var ligeså dejlig, som hendes egen derhjemme i landet med alle sjælene.

Den var blevet bedre, hendes egen hønsegård, syntes hun, efter hun havde været væk.

Måske høns ikke behøver at gå så langt som Ellinor, for at være i en god hønsegård.

